

Mári Lajos

Igaz mese az iciri-piciri kisdíóról és az óriási diófáról.

Egyszer volt – igaz volt – volt egyszer egy iciri-piciri kis dió. Élt, éldegélt, mint több ezer társa egy hatalmas ágas-bogas diófa tetején, békében, boldogságban és a többi társával együtt bizonyára barátságban.

A kis diócska nagyon is szerette ezt a fát, mert túlontúl is ragaszkodott hozzá.

Megszületésekor még zöld búrájában pompázott, illegette magát odafönt, mint a többi társa, majd meleg lévén ledobta azt és páncéljában süttette a hasát.

No, de ne szaladjunk ennyire előre a mesében, hiszen a történetünk jóval előbb kezdődött el!

Tehát még egyszer: Egyszer volt – igaz volt – volt egyszer egy icinyke – picinyke földből kinövő kis diófahajtás, amelyik azonban nem jó helyen látta meg a napvilágot.

Bizony Ő ott kívánczolt a világra jönni, ahol a gazda nem nagyon szerette volna!

Most még olyan aranyos – gondolta – de mi lesz, ha megnő és hatalmas lombkoronát bont? Mint ahogy majd az elkövetkezendő mesében be is fog következni.

Ahogy gondolkodott, gondolkozott, megtörtént a „csoda”. Eszébe jutott, hogyan tudná a kis fácskát megmenteni és becsülettel felnevelni. átülteti ezt a fácskát kislánya tiszteletére, akit igaz, hogy most szándékozott tőle elvinni egy „szívrabló” – ahogyan Ő magában nevezte. De mit is tehetett volna! Ez az élet rendje. Éppen ezért tűnt jó gondolatnak az átültetés. Így legalább az icinyke – picinyke diófácska is megmarad. Úgy okoskodott, hogy biztosan lesznek kis unokák és majd játszhatnak, hűsölhetnek az árnyat adó nagy fa alatt!

Így is tett. Hamar fogott egy ásót, a helyet is kiválasztotta és nagy gonddal, - közben becézgetve – átültette a kis fát.

Ez a diófa – diófácska – még mindig kicsinyke és vézna volt, három kis ággal és néhány mosolygós levélkével.

Nem baj, nem kell félned – gondolta magában a gazduram, - majd gondozlak én és te becsülettel meghálálsz! Eszébe jutott, hogy már korábban is szeretett volna fát ültetni, amikor a gyermekei megszülettek, de nem volt rá lehetősége, mert egy lakótelepen lakott és nem volt helyahová ültethette volna.

Na, most csak azért is bepótolja. Nézett hát nap, mint nap a fácskára és gondolatában már látta a hűsölő, fára mászó unokáit, amiből a későbbiekben nem sok valósult meg, sajnos.

No, de ne szaladjunk nagyon előre, mert a mesében – ugye – minden megtörténhet. Így hát a mese ott folytatódik, hogy az icinyke – picinyke diófácska az átültetés utáni egy év alatt hirtelen kihúzta magát, gyarapodni kezdett és már árnyékot - egy kis árnyékocskát, egy kis „árnyék kezdeményt” kezdett mutatni. Egyre több ágacskával és zöldellő levélkével. És most ezt a bimbózó örömet „piszkította” be egy csúnya idegen.

Az történt ugyan is, hogy két ismerős tette „tiszteletét” gazduraméknál és hírt hoztak az Ő kislányáról, abból a nagyon messzi városból, ahova korábban követte választottját. Gazduram – jó vendéglátó lévén – etette, itatta a két jó kedélyű vendéget, akik a környék „vendégmarasztalóit” is becsülettel bejárták. Hazatérvén aztán megpillantották a kis fát, amelyik mintha hívogatta volna a napközben igen csak „elhangolódott” fiatal embereket. Talán nem is a lábuk vitte oda őket, hanem a fejük. De egyszer csak alatta ültek.

Ekkor történt meg a baj! A napot eltakarta egy felleg. Ezt az alkalmat használta fel az egyikőjük, amikor kárörvendően megjegyezte, hogy olyankor jó ülni a diófa alatt, amikor nem süt a nap!

Majd gyere el pár év múlva – mondta a gazduram – és megsimogatta a kis fát, aki mintha bólogatott volna.

Egy „véletlen” folytán el is jött – épp tizenöt év telt el – és a „Géza fája” (így nevezték el a mondása miatt) alaposan meglepte a „névadóját:”

A gazduram kárörvendően meg is jegyezte, hogy kérjen bocsánatot, mert megérdemli!

Úgy is lett, megtörtént a bocsánatkérés és mindenki élhetett tovább békében. Éltek is. Szerencsére a „kis” fa minden évben nagyobb lett, egyre több ágai, levelei és termései lettek. Az utóbbiak a gazduram egyre nagyobb bánatára. Hová tegye ezt a sok falevelet – nem kell a földnek – hova tegye azt a rengeteg barna páncélú diót, amit a fa évről, évre meghálált neki! A termés egyik gyermekének sem kell – mindenhol van – neki meg van ezen kívül még két fája, gondolataiban már lenyakazta, kivágta, hiszen megtette már a magáét, Ő is csak nosztalgiából ül alatta – gondolva az elmúlt évekre.

A mi mesénkben is ott ült éppen, csak a kis székét kellett mindig arrébb-arrébb tologatnia, így „lopakodott” össze egy kis meleget a felhők mögül néha előbukkanó késő őszi napsütés kicsinyke melegéből. A szokásához híven, most is végigpásztázta tekintetével a hatalmas fa lombkoronáját. Gyönyörködött a göcsörtös ágaiban, a mélyzöldből arany, majd rozsdá barnára váltó leveleiben. Tekintete ide-oda siklott, most is megtette a magáét ez a fa – gondolta – hiszen a természet előbb megalkotta, majd felnevelte és további „gondozásra” átadta.

Így merengett éppen, amikor – mint a villám – belécsapott a felismerés: Az előbb mintha látott volna valami „furcsát”! Csak nem az, amire gondol? Újból megnézte és az volt bizony, egy iciri-piciri kis dió két mogorva, összeaszott dió utánzat ölelésében. Ez hogyan történhetett? A barna páncélú diók már rég lehullottak, csak a gyorsan megöregedettek, a mérgükben megaszottak, az irigységükben megfeketedettek kapaszkodtak görcsösen ágaikban.

A gazduram nem tudta mire vélni a helyzetet, mi történhetett? Talán fél leugrani? Talán tériszonya van? Fél, hogy összetörik a páncélja és megsemmisül? Vagy a madarak kikapargatják? Hát akkor mit ad Ő a gazduramnak? És mégis, inkább a biztosnak tűnő helyhez ragaszkodott és maradt!

Teltek, múltak a napok – már október közepe is elmúlt – a gazduram most már úgy érezte, hogy felelős ezért a kis dióért és naponta megnézte, de semmi sem történt. Még a helyet is elrendezte, hogy ha mégis hajlandó lesz ugrani, akkor legalább puhára essen! Alul ugyan is beton volt és az nagyon fájhat! Így hát fenyőgallyakat és faleveleket helyezett oda, ahová az iciri-piciri kis dió ugorhat, de még mindig semmi. Jöhetett – és jött is hatalmas szélvihar, a fa ágai recsegték, ropogtak, az addig mosolygós falevelek zúgolódtak és sírtak, de a kis dió továbbra is maradt! Majd nagy eső zúdult a vidékre, de talán a levelek takarása, vagy a két „aszalék” iránti szolidaritás miatt a diócska továbbra is a magaslatot „választotta”, és nem akarta a mélybe vetni magát.

Hiába könyörgött neki a gazda többször is: Ugorj diócskám! Ne félj, puhára esel, nem és nem a kis dió maradt. Így ment ez két héten át, mígnem bekövetkezett az, amire senki sem számított. Az egyik nap a gazduramnak fontos ügyei akadtak és el kellett menni otthonról. Elmenőben még visszanézett és mintha látta volna, hogy a diócskája (mert magának sajátította ki) visszabólogat.

Este, amikor haza érkezett hiába nézett a fára, sötét volt és nem látott semmit. Reggel azonban első dolga volt megtekinteni, de nem látta. Megnézte még egyszer, akkor sem látta, csak a gonosan vigyorgó két „aszalékot”, akik nagy büszkén feszítettek a fa ágán. Mintha a levelek is azt susogták volna: Mi van gazduram, nem bírta már a kedvenced és utánad akart menni?

Megnézte a fa alatt, a levelek alatt és rájött, hogy valami nincs rendben. Nem így nézett ki a fa alja, nem így készítette Ő el, nem ilyen..., de nem gondolkozott tovább. Megkérdezte a gazdaasszonyt, hátha behozta az Ő diócskáját, az iciri-piciri kis dióját! De Ő sem látta, majd eszébe jutott, hogy az előző nap összeseperte a lehullott leveleket, gallyakat, amit a szél szanaszét hordott.

Irány a kert! De sehol sem találták. Eltűnt, mint a kámfor. Tehát ezért bólogatott mikor Ő elment, lehet, hogy megérezte mi fog történni vele – gondolta.

Most már nincs mit tenni – döntötte el gazduram – talán Ő is egy olyan fácška lesz, mint az őt életre hozó „hatalmasság” valamikor. Talán majd az Ő hús árnyat adó ágai, levelei alatt a majdani kis unokák fognak játszani, húsolni, amit a gazduram mindig is szeretett volna!

Ezzel a tudattal tért nyugovóra a mi gazdurunk és írta le másnap ezt a kis mesét. Egyúttal elhatározta, hogy egy év múlva ismét gondja lesz, az ilyen „magányos” kis diókra és ez megnyugvással töltötte el.

A mese tanulsága az lehet gyerekek, hogy Ti is őrizétek mindig magatokban azt a szépet, amit megpillantatok, megszerettetek és tegyetek is érte, hogy ez így maradjon!

Ha így gondolkodtok és cselekedtek, nagyon boldogok lesztek!

Gyula, 2017. november 20.

Mári Lajos a „gazduram”